

Nakreslil Ondřík Vavřík, 2. A

šéfkUCHÁR JOŽKO

Dnes ide kuchtík Jožko variť po prvýkrát ako kuchár profesionál. Jeho úlohou je upiecť kura a tiež zemiaky, ktoré ku kuracine chutia najlepšie.

Kurča chcel použiť zo svojho vlastného chovu. Úspešne ho zabil aj oškľbal, ale pretože sa ponáhlal, zabudol ho vypitvať, a tak dal ho na pekáč aj s vnútornosťami. Zato ho dobre nasolil aj okorenil, pridal trošku papriky, po štipke šalvie, bazalky aj oregana a strčil milé kura do trúby.

Potom šiel nakrájať zemiaky, ale pretože bol hrozný amatér, zabudol ich ošúpať. To by nebolo až také hrozné, veď vieme, že pod šupkou sa väčšinou skrýva najviac vitamínov. Horšie však bolo, že ich dal variť do hrnca s tromi dierami. Voda sa z nich cícerkom liala a keď ju chcel Jožko poutierať, nenašiel hneď handru, a tak len mávol nad tým rukou a vykašľal sa na to. Diery pozalípal rozžuvanými žuvačkami a šiel pozrieť, čo sa robí v trúbe. A tam – kura už bolo v plameňoch! Bežal teda po hasiaci prístroj, no keďže na zemi bola rozliata voda, chytil šmyk a zaparkoval nosom rovno do hasiaceho prístroja na druhej strane kuchyne. Keď sa potom prebral z bezvedomia, vzal prístroj a bežal hasiť požiar. Ten však medzitým už pohltil polovicu kuchyne. Jožko teda vybehol von a utekal do neďalekej požiarnej zbrojnice. Hadica bola našťastie dosť dlhá, takže došla do kuchyne a náš kuchárík konečne uhasil požiar. No a keďže sme v rozprávke, nerušené mohol pokračovať v príprave chutného obeda pre vrcholného predstaviteľa kambodžskej vlády. Jožkovi už zostávala len štvrt hodina času, tak rýchlo nakrájal chlieb z minulého týždňa, nahádzal naň niekoľko koliesok morčacej salámy a hodil to na tanier. Výsledok niekoľkohodinového úsilia priniesol premiérovi Kambodže a ten bol veľmi spokojný. Morčaciu salámu totiž v jeho krajine nemajú.

Jožko bol veľmi šťastný, že jeho úsilie bolo ocenené aj napriek tomu, že po tomto husárskom kúsku strávil v nemocnici celé dva mesiace.

Matúš Ješko, 3.B

ČAROVNÝ HREBEŇ

Za dolami, za horami, za hlbokými lesmi bolo jedno kráľovstvo. Bolo obyčajné, tak ako mnoho iných kráľovstiev, ale v niečom predsa len muselo byť iné. Veď ako by to bolo, keby boli všetky kráľovstvá rovnaké?!

Toto kráľovstvo sa líšilo krásnou záhradou, bohatstvom a mnohými inými vecami. Lenže viete, to sú len malé detaily. Celé kráľovstvo sa trápilo tým, akú majú PRINCEZNU! Je úplne iná než všetky ostatné princezné zo susedných kráľovstiev. Nečeše si vlasy, neustieľa si posteľ, dáva si veľké porcie jedla, netancuje, nespieva a je veľmi tučná a škaredá!!!

Jej rodičia, ... čo!? Celý palác sa jej snaží pomôcť. Ale princezná na to nedbá. Komorníkom zavelí: „Odstúpiť!“, tresne dverami až sa steny zatrasú a už je kdesi tam.

Ale princezná Otilia by zato CHCELA nejakého princa. Práve sme jej to pripomenuli a ona začne dumať: „Čo keby som ..., hmh ... ACH, ÁNO!“, vykrikuje. „Otec má pravdu! Keby som sa aspoň trošičku zlepšila, tak by som mohla nejakého nápadníka mať.“

Odvtedy Otilia tvrdo na sebe pracovala a asi tak o mesiac už nemala chuť na veľké porcie jedla, skákala, hopsala, behávala a cvičila, až bola chudá ako malíček. Dokonca si začala česať vlasy, vymýšľať účesy, ktoré by jej pristali, umývala si zuby a starala sa o svoje telo. „Moja drahá dcérenka! Vidím, že si na sebe zapracovala. Si naozaj pekná a hodná titulu princeznej!“, prihovril sa jej raz kráľovský otec. A Otilia odvetila: „Otče, robím to pre seba, ale aj pre teba a pre celé kráľovstvo, aby už konečne prišiel nejaký pytač.“ O deň o skrásnenej Otilii vedela celá krajina a naozaj prišiel aj ON – pytač. Ale aby vedel, či ho nechcú podviesť, zobral si so sebou ten najčarovnejší a najvzácnejší hrebeň, aby sa presvedčil, či sa princezná dokáže s ním učesať a či je to naozaj tá pravá. Lebo doteraz ani jedna z princezien, u ktorých bol na vohľadoch, TOU PRAVOU nebola.

Ale Otilii to problém nerobilo. Hrebeň jej padol do ruky ako uliaty a učesala sa s ním tak krásne, že jej nikde ani vlások netrčal. „Vidím, že si naozajstná princezná, lebo tá, ktorá to len predstiera, neudrží tento čarovný hrebeň a čo by sa ako snažila, pekný účes s ním neurobí ani za svet. Budem rád, ak sa staneš mojou nevestou!“, povedal princ.

Tak sa teda vzali a žili šťastne až do smrti. A ZAZVONIL ZVONIEC A ROZPRÁVKY JE KONIEC!

Lilka Žilinčanová

Ilustrácia Johanka Heneková

SVETLUŠKA

Bola noc, víla Svetluška vletela do tmavej izby a zrazu sa izba, v ktorej spal Miško, rozsvietila.

Miško však vílu nezbadal a rozbehol sa za mamou, že sa mu z ničoho nič rozsvietilo v izbe svetlo.

Svetluške odľahlo. Ale prečo ju Miško nezbadal? Potom jej to však došlo. Bol totiž spln mesiaca. Iba v splne vílu Svetlušku nevidno. Inokedy ju môžete zbadať.

Tak teda trpezlivo striehnite, či sa vám len tak niekedy nezažne svetlo v izbe. Ak áno, určite k vám vletela víla Svetluška.

Lubka Jančová

